

SEGON TESTAMENT: NO CANVIAR L'EXPERIÈNCIA

Si en el Primer Testament (AT) era important distingir entre *temps històric* i *temps de composició*, molt més encara en el Segon Testament (NT).

Els evangelis, per exemple, no són cronologies exactes del que va passar. El fet que n'hi hagi quatre de diferents, a vegades amb detalls i sobretot ordre cronològic divers, ens força a repensar-ho. El *temps de composició* dels evangelis va ser **després de la resurrecció de Jesús**, i tots els passatges que s'hi inclouen es redacten després d'haver comprès i cregut que Jesús és el Messies, el Senyor.

Passa igual amb les novel·les que llegim: si coneixem el final de la història, i l'argument dóna molts toms, de fet ja no són imprevistos: els llegim des d'aquella òptica coneguda "sí, però el personatge morirà". Si haguéssim d'explicar la trama a algú, ja no ho faríem igual que sense saber el final: potser ho faríem amb menys esperança, perquè sabem que acaba malament.

Els evangelistes, en canvi, saben que acaba bé. I per tant destaquen el poder de Jesús sobre la malaltia i la mort ja des del principi de la seva vida pública. Volen comunicar el missatge que Jesús és la VIDA que sana, i ho fan adaptant relats que els han explicat sobre Jesús, i també agafant tradicions culturals d'aquell temps. El resultat no és mai una biografia, sinó un testimoni de fe. Quan ho van escriure el perill era deformar aquesta fe. La primera generació de deixebles de Jesús havien estat en contacte amb ell. La segona havien pogut sentir directament els testimonis oculars, però a partir que els apòstols anaven morint qui garantiria que l'experiència *Jesús* va ser així o aixà? Per això es feia necessari posar-ho per escrit, compilant tot el que se sabia en aquell moment, i adaptant-ho en un relat útil per la comunitat. En tots els casos, la diferència entre el *temps històric* Jesús (30 d.C.) i el *temps de composició* dels relats supera els 40 anys.